

Анастасія Жочеткова

(16 р., ЗОШ I-III ст. №42, м. Кривий Ріг, Дніпропетровська обл.)

Після обстрілу

Я стою на місці свого будинку і мовчу. Навколо жодної живої душі. Ні вітру, ні шелесту, нічого. Тільки ляклива тиша. Я стою і воруху губами. Чи то намагаючись пригадати слова молитви, чи то вимовити ім'я сестри, чи що-небудь крикнути. Але не вдається. Ніби картина перед очима зробила мене німим. Через кілька секунд я розумію, що задихаюсь. У голові крутилася нитка думок: чому? Чому моя сім'я? Стало холодно і бридко. Я дивився на свій рідний дім, і серце стискалося. Від даху будинку нічого не залишилося. Голі стіни стояли посеред уламків і трісок, обгорілі і безвіконні. У кутку лежали залишки дерева. Улюблений мамин фікус. Що це? Я підійшов до гори сміття.

З-під самого низу стирчав краєчок шарфа. Мама... Я й забув, що ти знову взялася в'язати. Господи ... Ні! Я відмовляюся в це вірити! Це всього лише страшний сон! Я впав на коліна. Сльози градом котилися по щоках. Мама... Я більше всього на світі хочу, щоб ти стояла поруч і говорила мені, що все буде добре, що скоро все закінчиться. Мені не шкода нічого, аби подивитися в твої карі очі, такі глибокі, такі рідні...

Я зірвався з місця і побіг. Біг до річки, до знайомого місця, де пройшло моє дитинство. Але галявини, яка завжди була прикрашена густою травою, опалим листям або ж іскристим снігом, більше не було. Лише чорна пляма, лише сіра імла, лише тиха порожнеча. Господи, мамо! Це ти? Ні, привиділося. Здається, я в маренні. Я ліг на землю. Було боляче. Рана від втрати близьких виявилася надто глибока. Це було моє все. Це було моє життя. Від думки, що більше не зможу обійняти свого ангела-охоронця, свою маму, мені стало погано. Я вмирав. Але до самого останнього моменту мені не ясно, як звичайні папірці, брудні гроші олігархів могли стати важливіше людського життя? Хотілося проклясти всіх призвідників цієї безглуздої, кривавої війни. Я лежав тихо, не сміючи поворухнутися. Світ навколо поступово ставав тьмяним. Невже вже ніч? Чи в очах стало згасати? Неважливо. У мене плутались думки...

До мене підбігли троє чоловіків у плямистому одязі. Вони намагалися дізнатися моє ім'я, підняти на ноги, але я нічого не міг робити. Не потрібно мене відносити, залиште тут. Ні! Ззаду я відчув сильний поштовх у спину. Хтось упав на коліна і обійняв мене. Невже?.. Не може бути! Я намагався обернутися, але міцні обійми не дозволяли. Величезне бажання побачити сидячого позаду спалювало мене до мозку кісток і, мабуть, спалило. Останнє, що я пам'ятаю, – це до болю рідні обійми і тихі схлипи. Мама...